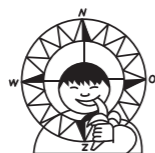

Er waren twee koningskinderen. Ze hadden elkander zo lief. Ze hadden een troon, een kroon, een gouden bed.

Soms lachten ze. Zomaar ineens. Niet een gewone lach. Maar een parelende schaterlach, waardoor eenieder die ze zag mee moest lachen. Ze waren bijzonder. Gewoon. Een wonder. Deze twee koningskinderen.

Liever dan lief is een prachtig, poëtisch verhaal dat je meeneemt in de fantasiewereld van twee kinderen met het syndroom van Down. De tekst en de kleurrijke illustraties maken hun wereld zonder te benoemen intens invoelbaar.

Een Vier Windstreken Prentenboek

Peek - Jonker

Liever dan lief

Een sprookje in het land van Down

De Vier Windstreken

Moniek Peek
Bente Jonker

Liever dan lief

Een sprookje in het land van Down

De Vier Windstreken

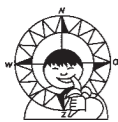
Moniek Peek
Bente Jonker

Liever dan lief

Een sprookje in het land van Down

De Vier Windstreken

Op www.vierwindstreken.com kunt u zich aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vindt u ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2014 De Vier Windstreken, Rijswijk

Illustraties van Moniek Peek

Tekst van Bente Jonker

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in België

NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 997 3

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

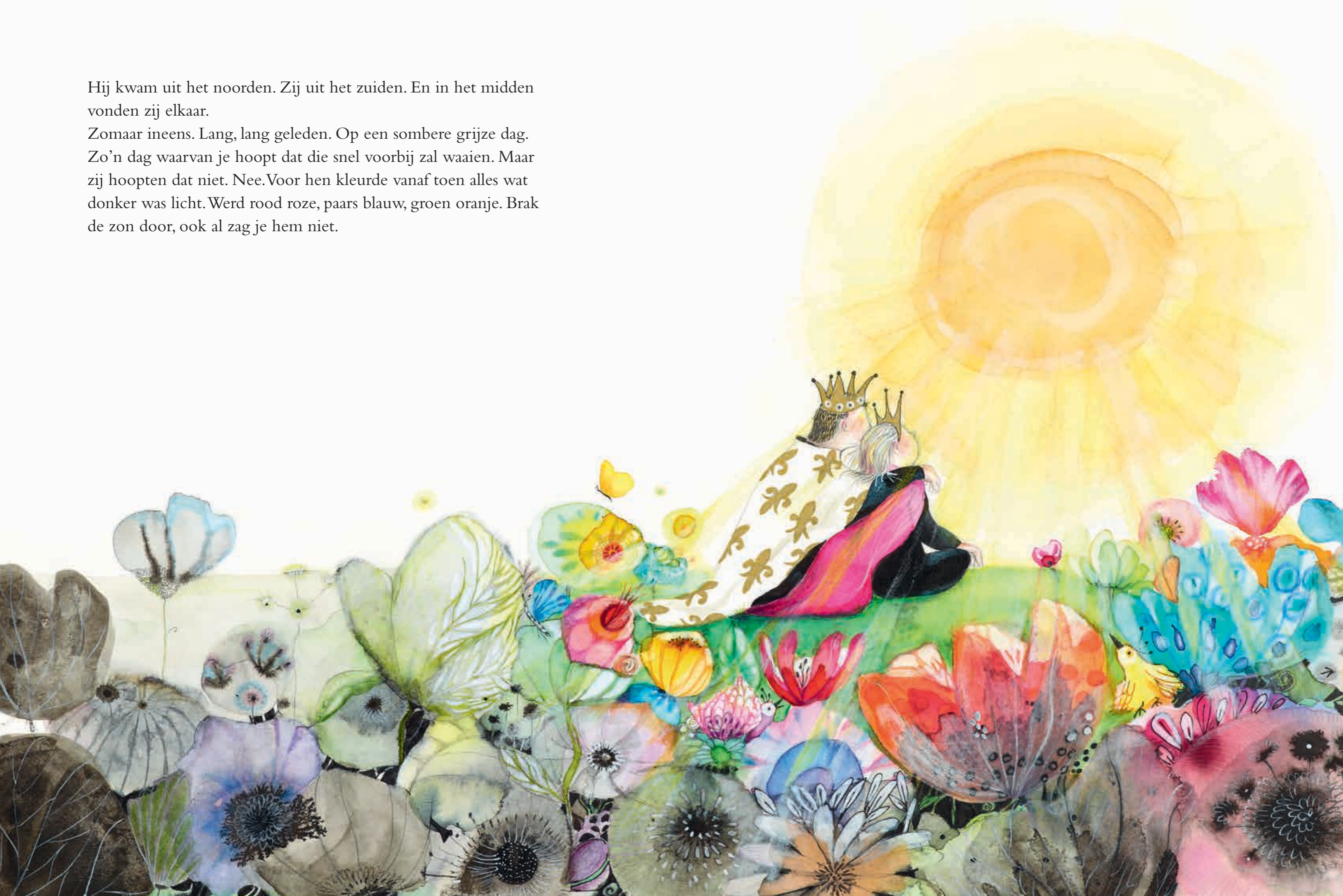
Er waren twee koningskinderen. Ze hadden elkander zo lief.
Niet gewoon lief. Maar liever dan lief. Van ver zag je ze aankomen.
Hand in hand. De vingers in elkaar verstrengeld.

Ze hadden een troon, een kroon, een gouden bed.
Hun ogen stonden speciaal. Soms kwam er een tong naar buiten.
Zomaar ineens. En dan lachten ze. Niet een gewone lach. Maar
een parelende schaterlach, waardoor eenieder die ze zag mee
moest lachen.
Ze waren niet klein, maar ook niet groot. Ze waren bijzonder.
Gewoon. Een wonder. Deze twee koningskinderen.

Hij kwam uit het noorden. Zij uit het zuiden. En in het midden vonden zij elkaar.

Zomaar ineens. Lang, lang geleden. Op een sombere grijze dag. Zo'n dag waarvan je hoopt dat die snel voorbij zal waaien. Maar zij hoopten dat niet. Nee. Voor hen kleurde vanaf toen alles wat donker was licht. Werd rood roze, paars blauw, groen oranje. Brak de zon door, ook al zag je hem niet.

Die dag. Lang, lang geleden. Of misschien minder lang geleden dan je denkt, zetten zij beiden een stap. De ene voet voor de andere.

En nog een stap.

Hij vanuit het noorden. Zij vanuit het zuiden. Stap. Stap.

Hij hield z'n handen voor z'n ogen om niet te hoeven zien.

Zo spannend vond ie het.

Stap. Stap. Hij gluurde tussen de kieren van z'n vingers door. Stap.

Maar zij. Zij keek. Kneep haar ogen tot kleine spleetjes. Sloeg haar wapperende sjaal sierlijk om zich heen. Stap. Stap. Vanuit het zuiden. Stap.

Op haar tenen. Stap. De ene voet keurig voor de andere. In een kaarsrechte lijn. Zoals alleen koningskinderen dat kunnen. En ballerina's.

Stap. Stap.

